Meer diversiteit bij de VRT?

«De diversiteit moet een prominente plaats krijgen bij VRT», aldus het Minderhedenforum in het Vlaams Parlement op de zoveelste hoorzitting over de nieuwe beheersovereenkomst voor de openbare omroep. En: «De VRT moet kwantitatief meer mensen met een migratie-achtergrond in beeld brengen. Diversiteit moet mainstream worden.» Let vooral op het woord «kwantitatief». Kwaliteit doet er voor het Minderhedenforum blijkbaar niet zo toe op onze openbare omroep. En alsof diversiteit en multikul er nu al niet mainstream zouden zijn.

Anderzijds, er valt iets te zeggen voor wat meer échte diversiteit bij de openbare omroep. Neem bijvoorbeeld het zondagse politieke praatprogramma De Zevende Dag, waar dit seizoen al 136 politici mochten langskomen. Zeventien van die politici hadden een partijkaart van Groen op zak; dat is een aandeel van 12,5 procent tegenover een verkiezingsuitslag van 8,7 procent. *Voor Vlaams Belang mocht Jan Penris één keer langskomen, en Tom van Grieken twee keer. Of moeten we zeggen anderhalve keer, met die "speeddate" met Tim Pauwels in gedachten. Voor een verkiezingsuitslag van 5,9 procent is dat een aandeel van amper 2,2 procent.*

Conclusie: geteld per stem op 25 mei 2014 mochten de politici van Groen bijna vier keer vaker langskomen in De Zevende Dag dan die van het Vlaams Belang. Een scheeftrekking die overigens geen eenmalig verschijnsel van dit seizoen is, maar seizoen na seizoen blijft aanhouden. En dat op een openbare omroep, tot nader order gesponsord met het geld van àlle belastingbetalers, niet die van Groen alleen.

Jammer dat het Minderhedenforum het niet nodig vond deze overduidelijke politieke discriminatie aan de kaak te stellen, en al zeker «kwantitatief» niet. Of ziet het Minderhedenforum geen graten in discriminatie, zolang de discriminatie maar in de «juiste» richting optreedt?

The New York Times van Parijs naar Londen

De Amerikaanse krant The New York Times prijst in haar kolommen graag al eens de voordelen van het Europese sociaaldemocratische model aan. Maar wanneer de krant de voordelen van pakweg de Franse sociaaldemocratie in haar eigen portefeuille begint te voelen, kiest ze toch maar liever voor het anders zo hartstochtelijk verguisde Angelsaksische model.

En zo komt het dat de krant binnenkort het hoofdkwartier van de internationale uitgave International New York Times van Parijs naar Londen zal verhuizen. Officiële reden: de rigide arbeidswetgeving in Frankrijk. Lees: te hoge lonen, te hoge belastingen, onmogelijkheid om iemand die slecht presteert aan de deur te zetten, en te veel stakingen. Iets om te onthouden, wanneer de krant het ruwe kapitalisme in de Verenigde Staten nog eens onder vuur neemt.

De verhuis betekent meteen het einde van een bijna vijftigjarig tijdperk. Het was immers in 1967 dat The New York Times een aandeel in de International Herald Tribune kocht, en meteen haar hoofdkwartier voor internationale operaties in de Franse hoofdstad onderbracht.

Voorzittersverkiezingen van de eeuw

Oef, ze zijn over, de voorzittersverkiezingen van de eeuw. Gemeten aan de aandacht in de media leken het wel verkiezingen die qua impact belangrijker waren dan pakweg de Amerikaanse presidentsverkiezingen. In werkelijkheid ging het eerder om een operatie «lood om oud ijzer» in een marginaal partijtje. Als we zien dat politieke «genieën» zoals Caroline Gennez, Ingrid Lieten, Yasmine Kherbache en Daniël Termont tijdens dezelfde stembusgang in het partijbureau verkozen raakten, dan denken we dat het nog wel zal meevallen met de nu al voorspelde (verhoopte?) rode zondvloed bij de verkiezingen van 2019.

Verliezer Bruno Tobback liet al weten te willen doorgaan in de politiek, en dan in het bijzonder met zijn «vernieuwingsoperatie» Crescendo. Hij kan misschien partijcollega Bert Anciaux – die zichzelf nadrukkelijk in het Crombez-kamp plaatste – eens vragen hoe dat precies moet, een interne guerrillabeweging iD21-gewijs in gang houden nadat je net de voorzittersverkiezingen hebt verloren.

Neen, die voorzittersverkiezingen bij de sp.a zijn vermoedelijk toch nog niet helemaal over. En al zeker in de media niet.

«Radicaal linkse» PVDA

Iets minder media-aandacht was er voor de voorzittersverkiezingen bij die andere socialistische partij, de PVDA. Misschien lag het eraan dat er maar één kandidaat was? Peter Mertens kreeg in ieder geval een kleine 94 procent van de stemmen achter zich. Het valt niet dikwijls voor dat de term «stalinistische score» zo van toepassing is.

Ons viel op dat de PVDA in de media steevast omschreven wordt als een «radicaal linkse» partij. Alsof de Noord-Koreanen van de PVDA helemaal niet extremistisch zouden zijn, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het «extreemrechtse» Vlaams Belang. Of moeten we maar denken dat alles relatief is?

SP.A KIEST EEN NIEUWE VOORZITTER

Eindelijk... een echt historisch pardon

Op 10 juni schreef 't Pallieterke